

หลักการสามข้อพร้อมหลักฐาน

มุหัมมัด บิน อับดุลวะฮาบ

หนังสือว่าด้วยประเด็นสำคัญทางอะกีดะฮ์

ที่มุสลิมจำเป็นต้องรู้

นับตั้งแต่การรู้จักพระเจ้า

ศาสนกิจที่พระเจ้าสั่งใช้, การรู้จักศาสนา

ระดับชั้นของคำสอนในศาสนา

เงื่อนไขของแต่ละชั้น, การรู้จักศาสนทูต

ประวัติการกำเนิด การแต่งตั้ง

เหตุผลที่ต้องมีศาสนทูต

การศรัทธาต่อวันปรโลก
รวมถึงเงื่อนไขของเตาฮีด
หรือหลักศรัทธาเรื่องเอกภาพของอัลลอฮ์
(อัฟเดทล่าสุด ม.ค.๒๐๑๗)

<https://islamhouse.com/๔๗๔๐๔>

- หลักการสามข้อพร้อมหลักฐาน
 - คำนำ
 - อาร์มภบท
 - ความรู้ นั่นคือการรู้จักอัลลอฮ์
การรู้จักนบีของพระองค์
และการรับรู้อศาสนาอิสลามพร้อมด้วยหลักฐาน

- ปฏิบัติตามความรู้นี้
- การเชิญสู่ความรู้นี้
- ความอดทนต่อความทุกข์ยาก
ในงานเช่นนี้
- หลักที่หนึ่ง การรู้จักอัลลอฮ์
 - การดูอาอ์
 - ความกลัว
 - ความหวัง
 - การมอบความไว้วางใจ
 - ความปรารถนา,
ความตระหนก
และการนอบน้อมถ่อมตน
 - ความหวาดหวั่น
 - การขอลุแก่โทษ
 - การขอความช่วยเหลือ

- การขอความคุ้มครอง
- การวิงวอนขอความช่วยเหลือ
- การเชือดสัตว์เพื่อเป็นอาหารแก่คนยากจน
- การบน
- หลักที่สอง
 - การรู้จักอิสลามด้วยหลักฐาน
 - ก. อัล-อิสลาม
 - ข. อัล-อีมาน
 - ค. อัล-อิหसान
 - อันดับที่ ๑ อัล-อิสลาม
 - การปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์

และมุหัมมัดเป็นเราะสูลของอัลลอฮ์

- การดำรงนมาซ
- การจ่ายซะกาต
- การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน
- การบำเพ็ญหัจญ์ ณ นครมักกะฮ์
- อันดับที่ ๒ อัล-อีมาน
 - ต่ออัลลอฮ์
 - ต่อมลาอิกะฮ์ของพระองค์
 - ต่อพระคัมภีร์ทั้งหลายของพระองค์
 - ต่อเราะสูล(ศาสนทูต)ทั้งหลายของพระองค์

- ต่อวันสุดท้าย
- ต่อกฎแห่งการกำหนดสภาวะทั้งที่ดีและร้าย
- อันดับที่ ๓ คือ อัล-อิหฺसान
- หลักที่สาม การรู้จักท่านนบี
 - อัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาปวงบ่าวให้ปฏิเสธการบูชาภู่อุต และให้ศรัทธาในอัลลอฮ์
 - อิบลิส
ขออัลลอฮ์ทรงสาปแช่งมัน
 - ผู้ที่ได้รับการเคารพบูชาและพอใจเช่นนั้น
 - ผู้เชิญชวนมนุษย์ให้เคารพบูชาตัวเขา

- ผู้อ้างว่ารู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัย
- ผู้ที่ตัดสินความหรือปกครองโดยใช้บัญญัติอื่นที่ไม่ได้มาจากการประทานอัลลอฮ์

หลักการสามข้อพร้อมหลักฐาน

الأصول الثلاثة وأدلتها

คำนำ

ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณา

ผู้ทรงปราณีเสมอ

มวลการสรรเสริญทั้งมวลเป็นสิทธิ์ของอัลล

อฮ์ ขอความสันติสุข ความจำเริญ

จงมีแต่ท่านศาสดามุหัมมัด คือลัลลอฮ์
อะลัยฮิ วะสัลลัม ครอบครัวของท่าน
และตลอดจนบรรดาสาวกของท่านทั้งหมด

หนังสือ “อัล-อฺศูล อัช-ชะลาษะฮฺ วะ
อะดีลละตุฮา” หรือ
หลักการสามข้อพร้อมหลักฐาน
เป็นงานเขียนของท่าน อิมาม อัล-มุญ์ตาดิด
ชัยคุลอิสลาม มุหัมมัด อิบน์ อับดุลวะฮาบ
(เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. ๑๒๐๖)
ต้นฉบับหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอาหรับ
และได้มีการแปลเป็นหลายภาษา
เป็นบทความที่กะทัดรัด
ตรงเป้าหมายพร้อมด้วยหลักฐาน

เล่มที่ปรากฏอยู่ในมือของท่านฉบับนี้
เป็นผลงานแปลของคุณดิเรก กุลสิริสวัสดิ์
จากกรุงเทพฯ เราขอขอบคุณท่านผู้แปล
และผู้เกี่ยวข้องอีกหลายท่าน
ที่ได้ให้หนังสือเล่มนี้ได้ปรากฏสู่สายตาเรา
อีกครั้ง

หะมูด อัล-ลาหิม

กรุงริยาด

๒๑ กุมภาพันธ์ ๑๙๙๑

อาร์มภบท

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์

ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ท่านจำต้องรู้ -
ขออ้อลลอฮฺเมตตาท่าน-
ว่าจำเป็นที่เราต้องเข้าใจหัวข้อสี่ประการนี้

ความรู้ นั้นคือการรู้จักอ้อลลอฮฺ
การรู้จักนบีของพระองค์
และการรับรู้ศาสนาอิสลามพร้อมด้วยหลัก
ฐาน

ปฏิบัติตามความรู้นี้

การเชิญสู่ความรู้นี้

ความอดทนต่อความทุกข์ยากในงานเช่น
นี้

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

{ وَالْعَصْرِ ۱ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ۲ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَّصَوْا بِالصَّبْرِ } [العصر: ۱-۳]

ความว่า “ขอสาบานด้วยเวลา แท้จริงมนุษย์อยู่ในการขาดทุน นอกจากผู้ศรัทธาและปฏิบัติกาที่ดี ตักเตือนกันและกันในสังคม และตักเตือนกันในชั้นธรรม” (อัล-อัสร์ ๑๓๐:๑-๓)

ท่านอิมามอัช-ชาฟีอีญ กล่าวว่า “ถ้าอัลลอฮฺมีทรงประทานหลักฐานอันใดแก่ปวงบ่าวที่พระองค์ทรงให้บังเกิดขึ้นมา

นอกจาก อัลกุรอานบทนี้
ก็เพียงพอสำหรับพวกเขาแล้ว”

ในหนังสือรวบรวมหะดีษของท่านอิมามอัล-บุคอรีย์ ท่านเริ่มบทว่าด้วยความรู้
หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

(فَأَعْلَمَ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفَرَ لِذَنْبِكَ) [محمد :
[19]

ความว่า “จงรู้เถิดว่า
ไม่มีพระเจ้าใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮ์
ดังนั้น
จงขออภัยโทษสำหรับความผิดของเจ้า”
(มุหัมมัด ๔๓:๑๙)

เพราะฉะนั้น
จึงต้องเริ่มต้นด้วยความรู้ก่อนการพูดและการกระทำ

ท่านจำต้องรู้ว่า -
ขออัลลอฮ์เมตตาท่าน-
หน้าที่ของมุสลิมชายและหญิงทุกคน
จำต้องรู้หลักสามประการนี้และให้ปฏิบัติตาม
านั้นด้วย

ข้อที่หนึ่ง คืออัลลอฮ์ทรงบันดาลเรา
และทรงให้เครื่องยังชีพ
และมิได้ทรงทอดทิ้งเราให้โดดเดี่ยว
แต่ได้ทรงส่งเราะสุล(ศาสนทูต)ของพระองค์แก่เรา
ดังนั้นผู้ใดเชื่อฟังปฏิบัติตามเราะสุล

ก็ได้เข้าสวรรค์

และถ้าผู้ใดขัดขืนต่อเราะสุลก็เข้าไปนรก

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا ۖ فَعَصَىٰ فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ فَأَخَذْنَاهُ أَخْذًا وَبِيًّا ۝ ١٦ ﴾ [المزمل: ١٥-١٦]

ความว่า “แท้จริง

เราได้ส่งเราะสุลคนหนึ่งแก่สุเจ้าเพื่อเป็นพยานต่อสุเจ้า

ดั่งที่เราได้ส่งเราะสุลคนหนึ่งแก่ฟิรอาวนแล้วฟิรอาวนได้ขัดขืนต่อเราะสุลนั้น

เราจึงได้ลงโทษเขาด้วยการลงโทษที่ร้ายแรง” (อัล-มุชซัมมิล ๗๓:๑๕-๑๖)

ข้อที่สอง คืออัลลอฮฺมีทรงยินดีที่ใครจะตั้งภาคีใดๆ
แก่พระองค์ในการเคารพภักดี
ไม่ว่าจะเป็นมลาอิกะฮฺ(เทวทูต)ผู้ใกล้ชิดหรือ
อเป็นนบีผู้ได้รับคัมภีร์ก็ตาม
หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

{ وَأَنَّ الْمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ۝ ۱۸ } [الجن: 18]

ความว่า “และแท้จริง
สถานที่สุญูดก้มกราบทั้งหลายนั้นเป็นของ
อัลลอฮฺ ดังนั้น

จงอย่าวิงวอน(ตั้งภาคี)ผู้ใดเคียงคู่อัลลอฮ์”
(อัล-ญิน ๓๒:๑๘)

ข้อที่สาม คือผู้ใดก็ดีที่เชื่อฟังปฏิบัติ
ตามเราะสุลนี้
และยืนยันในเอกภาพของอัลลอฮ์
จะต้องไม่เห็นดีกับผู้ที่ต่อต้านอัลลอฮ์และเร
าะสุลของพระองค์
แม้ว่าผู้นั้นจะเป็นญาติสนิทก็ตาม
หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์
ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ
حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ
إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ
وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ

حِزْبُ اللَّهِ إِلَّا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۚ (۲۲)
[المجادلة: ۲۲]

ความว่า

“เจ้าจะไม่พบหมู่ชนใดที่ศรัทธาในอัลลอฮ์
และวันสุดท้ายรักชอบผู้ต่อต้านอัลลอฮ์และ
เราะสูลของพระองค์ แม้ว่าพวกเขา
(เหล่านั้น)จะเป็นพ่อของพวกเขา
หรือลูกของพวกเขา
หรือพี่น้องของพวกเขา
หรือญาติของพวกเขาก็ตาม
ชนเหล่านี้อัลลอฮ์ได้ทรงจารึกความศรัทธา
ในดวงใจของพวกเขา
และได้ส่งเสริมพวกเขาให้มั่นด้วยรூห(การส
ับสนุน)จากพระองค์
และจะทรงให้พวกเขาเข้าสวนสวรรค์หลา

กหลาย ณ

เบื้องล่างมันมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน
เป็นผู้พำนักในนั้นตลอดกาล

อัลลอฮฺทรงยินดีต่อพวกเขา

และพวกเขาก็ปลื้มต่อพระองค์

เหล่านี้คือพรรคของอัลลอฮฺ จงรู้ไว้เถิด

แท้จริง พรรคของอัลลอฮฺนั้น

พวกเขาเป็นผู้ประสบความสำเร็จ” (อัล-
มุกฎาติละฮฺ ๕๘:๒๒)

จงรู้ไว้ด้วยเถิด -

ขออัลลอฮฺทรงชี้นำท่านเพื่อการเคารพเชื่อ

ฟังพระองค์- แท้จริง อัล-หะนีฟียะฮฺ

(ศาสนาอันบริสุทธิ์)

แนวทางของอิบรอฮีมนั้นคือ

ท่านต้องเคารพภักดีอัลลอฮ์
เป็นผู้สัจritในการภักดีต่อพระองค์
โดยเหตุนี้แหละอัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาแก่มว
ลมนุษย์และได้ทรงบังเกิดพวกเขาเพื่อการ
นี้ ตั้งผู้ทรงสูงส่ง (อัลลอฮ์) ตรัสว่า

{ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ۝٥٦ }
[الذاريات: ٥٦]

ความว่า

“และฉันมิได้บังเกิดญินและมนุษย์มาเพื่ออื่
นใดเว้นแต่ให้เคารพภักดีฉัน” (อัซ-
ซารียาต ๕๑:๕๖)

ความหมายของ “เคารพภักดีฉัน”
คือ “ยืนยันในเอกภาพของฉัน”

ข้อสำคัญยิ่งที่เป็นคำสั่งของอัลลอฮ์ใน
เรื่องนี้คือ อัด-

เตาฮีด(เอกภาพของอัลลอฮ์)

และหมายความว่า

อัลลอฮ์องค์เดียวเท่านั้นที่เราต้องเคารพภัก
ดี

ข้อสำคัญยิ่งที่พระองค์ทรงห้ามให้ละเว้นคิ
อการตั้งภาคีใดๆ ต่อพระองค์ (อัช-ชิรกุ)

นั่นคือการวิงวอนต่อสิ่งอื่นให้เคียงคู่พระอง
ค์ หลักฐานในเรื่องนี้

คือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

(﴿وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا﴾ [النساء : ๓๖]

ความว่า “จงเคารพภักดีอัลลอฮ์
และจงอย่าตั้งสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระองค์”
(อัน-นีส้าฮ์ ๔:๓๖)

หลักสามประการ

ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า
หลักสามประการนั้นคืออะไร
ซึ่งมนุษย์(มุสลิม)จำต้องรู้จัก ก็พึงตอบว่า
“บ่าวพึงรู้จักพระผู้อภิบาลของเขา
ศาสนาของเขา และศาสนทูตของพระองค์
คือท่านนบีมุหัมมัด คือลัลลอฮ์ อะลัยฮิ
วะสَّلัลัม
(ขออัลลอฮ์ประทานความโปรดปรานและความ
สันติแก่ท่าน)”

หลักที่หนึ่ง การรู้จักอัลลอฮ์

ถ้ามีผู้ถามท่านว่า

“ใครคือพระผู้อภิบาลของท่าน?”

ก็จะบอกว่า

“อัลลอฮ์คือพระผู้อภิบาลของฉัน

ผู้ทรงบริบาลฉัน

และทรงบริบาลประชาชาติทั้งหลายด้วยความโปรดของพระองค์

พระองค์คือผู้ที่ฉันต้องเคารพภักดี

สำหรับฉันแล้ว ไม่มีผู้ใดอีกที่จะเป็นองค์ให้เคารพภักดีได้นอกจากพระองค์”

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งซึ่งได้ตรัสว่า

{ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۝ ۲ } [الفاحة: ۲]

ความว่า

“บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์ ผู้ทรงอภิบาลแห่งโลกทั้งหลาย” (อัล-ฟาติหะฮ์ ๑:๒)

ทุกสรรพสิ่ง – อื่นจากอัลลอฮ์แล้ว - คือสิ่งที่พระองค์ทรงให้มีขึ้น และข้าพเจ้าก็เป็นส่วนหนึ่งแห่งการมีขึ้นนั้น

ถ้ามีผู้ถามท่านว่า

“ท่านรู้จักพระผู้อภิบาลของท่านได้อย่างไร? ดังนั้นจงกล่าวเถิดว่า

“ด้วยสัญญาณหรือเครื่องหมายต่างๆ ของพระองค์ และสิ่งทั้งปวงที่ถูกสร้างขึ้น ในหมู่สัญญาณของพระองค์นั้นคือกลางคือ

นและกลางวัน ดวงตะวันและดวงเดือน
และจากสิ่งที่ถูกสร้างอีก
ก็คือชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้
และผู้ที่อยู่ในทั้งสองนี้และที่อยู่ในระหว่าง
ทั้งสองนี้”

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์
ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا
لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ
إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ۝ ۳۷ ﴾ [فصلت: ۳۷]

ความว่า

“และส่วนหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพ
ระองค์คือกลางคืนและกลางวัน
และดวงตะวันและดวงเดือน

จงอย่ากราบดวงตะวันและดวงเดือน
แต่จงกราบอัลลอฮ์ผู้ทรงสร้างมัน
ถ้าพระองค์เท่านั้นที่สุเจ้าเคารพภักดี”

(ฟุศคิลัต ๔๑:๓๗)

﴿ إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ
أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ
حَثِيثًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسْحَرَاتٍ بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ
الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۝ ٥٤ ﴾ [الأعراف:

[๕๓

ความว่า “แท้จริง

พระผู้อภิบาลของสุเจ้าคืออัลลอฮ์

ผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้ใน
ระยะหกวัน(ตามเกณฑ์ของพระองค์)

แล้วพระองค์ทรงมัน(อิสตะวา)อยู่เหนือบัล
ลังก์(อิรซ)

ทรงให้กลางวันครอบคลุมกลางวันในสภาพที่กลางวันไล่ตามกลางวันโดยรวดเร็ว ทรงกำหนดดวงเดือนและหมู่ดวงดาวให้อยู่ใต้อำนาจ(เอามาเป็นประโยชน์)ตามพระบัญชาของพระองค์ จงรู้ไว้เถิด เป็น(สิทธิ)ของพระองค์ในการสร้างและการบัญชา

ผู้ทรงจำเริญยั้งคือพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก” (อัล-อะอรอฟ ๗:๕๔)

พระผู้อภิบาลเท่านั้นที่ต้องได้รับการเคารพภักดี

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ۚ ۲۱ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ۚ ۲۲ ﴾ [البقرة:

[۲۲-۲۱]

ความว่า “มนุษย์เอ๋ย

จงเคารพภักดีพระผู้อภิบาลของสุเจ้า

ผู้ทรงสร้างสุเจ้าและบรรดาคนก่อนหน้าสุเจ้า

เพื่อสุเจ้าจะได้สำรวมตน(อย่าเกรงต่อพระองค์) ผู้ทรงทำแผ่นดินนี้เป็นพื้นปลูก

และชั้นฟ้าเป็นหลังคา

และทรงหลั่งน้ำจากฟากฟ้า

และทรงให้ผลไม้ต่างๆ

งอกเงยออกมาเป็นเครื่องยังชีพสำหรับสุเจ้า

า ดังนั้น จงอย่าตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ทั้งๆ
ที่สุเจ้ารู่อยู่” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ ๒:๒๑-
๒๒)

ท่านอิบนุ

กะซีร(ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาเขา) กล่าวว่า
“ผู้ทรงสร้างสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เท่านั้น
คือผู้ทรงไว้ซึ่งสิทธิแห่งการได้รับการเคารพ
ภักดี”

แบบต่างๆ

ของการเคารพภักดีตามที่อัลลอฮ์ทรงบัญญัติ
า เช่นการนอบน้อมยอมรับโดยสิ้นเชิง,
ความศรัทธา, การบำเพ็ญความดี
ซึ่งมีการวิงวอน, ความกลัว(ยำเกรง),
ความหวัง, การมอบความไว้วางใจ,

ความตระหนก, ความปรารถนา,
 ความหวาดกลัว, การนอบน้อมถ่อมตน,
 ความหวาดหวั่น, การลู่แก่โทษ,
 การขอความช่วยเหลือ,
 การขอความคุ้มครอง,
 การวิงวอนขอความช่วยเหลือ,
 การเชือดสัตว์เพื่อเป็นอาหารแก่คนยากจน
 , การบ่น
 และอื่นๆอีกตามแบบของการเคารพภักดีนี้
 ซึ่ง อัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาทั้งหมดนี้เพื่อพระ
 องค์ผู้สูงส่ง
 หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ว่า

﴿وَأَنَّ الْمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ۝ ۱۸﴾ [الجن:

ความว่า “และแท้จริง
มัสดิ(ที่แห่งการกราบไหว้อัลลอฮ)ทั้งหลาย
ยนั้นเป็นของอัลลอฮ
ตั้งนั้นจงอย่าวิงวอนผู้ใดเคียงคู่อัลลอฮ”
(อัล-ญิน ๗๒:๑๘)

โดยเหตุนี้
ผู้ใดปฏิบัติสิ่งใดมิใช่เพื่ออัลลอฮ
เขาก็เป็นผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์
เป็นผู้ปฏิเสธหลักธรรม
หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์
ผู้ทรงสูงส่งว่า

(وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا
حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ۱۱۷) [المؤمنون
[۱۱۷ :

ความว่า

“และผู้ใดวิงวอนขอต่อพระเจ้าอื่นเคียงคู่อัลลอฮ์ ซึ่งเขาไม่มีหลักฐานในข้อนั้น ดังนั้น บัญชีสอบสวนของเขาจะอยู่ที่พระผู้อภิบาลของเขา แท้จริง

พวกปฏิเสธนั้นจะไม่พบความสำเร็จ” (อัล-มูมีนูน ๒๓:๑๑๗)

การดูอาอ์

ในหะดีษมีว่า

“การขอพรเป็นสมองของการเคารพภักดี”
และหลักฐานคือดำรัสของอัลลอฮ์ที่มีว่า

﴿ وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ
عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ٦٠ ﴾ [غافر:

ความว่า “พระผู้อภิบาลของเจ้าตรัสว่า
จงวิงวอนต่อฉัน ฉันจะตอบ(การวิงวอน)แ
ก่สุเจ้า แท้จริง
ผู้โอหังต่อการเคารพภักดีแก่ฉันนั้น
จะเข้าไปในนรกอย่างต่ำต้อย” (ซอฟิร
๔๐:๖๐)

ความกลัว

หลักฐานในเรื่องความกลัว
คือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُونَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴾ [آل
عمران: 175]

ความว่า “ดังนั้น
จงอย่ากลัวพวกมัน(พวกของชัยฏอน)

แต่จงกลัวฉัน ถ้าสูเจ้าเป็นผู้ศรัทธา
(แท้จริง)” (อาล อิมรอน ๓:๑๗๕)

ความหวัง

หลักฐานในเรื่องความหวัง
คือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

(فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا
يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا) [الكهف: ๑๑๐]

ความว่า “ดังนั้น
ผู้ใดหวังที่จะพบพระผู้อภิบาลของเขา
ก็ให้เขาประกอบการทำงานที่ดี
และจงอย่าตั้งผู้ใดเป็นภาคีในการเคารพภัก
กดีพระผู้อภิบาลของเขา” (อัล-กะฮฟิ
๑๘:๑๑๐)

การมอบความไว้วางใจ

หลักฐานของการมอบความไว้วางใจ
(ตะวัคกัล)

คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

{وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ۚ} [المائدة:
[۲۳]

ความว่า

“และจงมอบความไว้วางใจพึงพิงต่ออัลลอฮ์ ถ้าพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา” (อัล-มาอิดะฮ์ ๕:๒๓)

{وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ} [الطلاق : ๓]

ความว่า “และผู้ใดมอบความไว้วางใจ ณ อัลลอฮ์

พระองค์ก็ทรงเพียงพอแล้วสำหรับเขา”
(อัญ-ฎะลาท ๖๕:๓)

ความปรารถนา, ความตระหนก และการนอบน้อมถ่อมตน

หลักฐานของความปรารถนา,
ความตระหนก และการนอบน้อมถ่อมตน
คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿إِنَّهُمْ كَانُوا يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا
وَرَهْبًا وَكَانُوا لَنَا خُشِعِينَ﴾ [الأنبياء: ๙๐]

ความว่า “แท้จริง
เขาทั้งหลายแข่งขันกันในความดีทั้งหลาย
และวิงวอนต่อเราด้วยความปรารถนาอย่าง
จริงใจและด้วยความตระหนก

และเขาทั้งหลายเป็นผู้ถ่อมตัวต่อเรา” (อัล-อันบิยาฮ์ ๒๑:๙๐)

ความหวาดหวั่น

หลักฐานของความหวาดหวั่นคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

(فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ۱۵۰) [البقرة: ۱۵۰]

ความว่า “ดังนั้น จงอย่าหวาดหวั่นพวกเขา แต่จงหวาดหวั่นต่อฉันและเพื่อที่ฉันจะได้ให้ความโปรดปรานของฉันครบถ้วนแก่สุเจ้า และเพื่อที่สุเจ้าจะได้อยู่ในทางนำ” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ ๒:๑๕๐)

การขอลุแก่โทษ

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿ وَأَنْبِئُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ٥٤ ﴾ [الزمر: ٥٣]

ความว่า

“และสู่เจ้าจงหันกลับคืนสู่พระผู้อภิบาลของ
สู่เจ้า (เพื่อขออภัยโทษ)

และจงนอบน้อมต่อพระองค์ก่อนที่การลงโทษ
จะมีมายังสู่เจ้า

แล้วสู่เจ้าจะมีถูกช่วยเหลืออีก” (อัซ-ซุมัร
๓๙:๕๔)

การขอความช่วยเหลือ

หลักฐานในเรื่องของการขอความช่วยเหลือคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

(إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ۝) [الفاتحة: ๕]

ความว่า “พระองค์เท่านั้นที่เราเคารพภักดี และพระองค์เท่านั้นที่เราขอความช่วยเหลือ” (อัล-ฟาติหะฮฺ ๑:๕)

และในหะดีษมีว่า

«إِذَا اسْتَعْنَتْ فَاسْتَعِينِ بِاللَّهِ» [أحمد والترمذي]

ความว่า

“ถ้าพวกท่านต้องการขอความช่วยเหลือ ก็จงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮ์”
(บันทึกโดยอะหฺมัด และอัต-ติรมิซีย์)

การขอความคุ้มครอง

หลักฐานในการขอความคุ้มครองคือ
พระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۝ ۱ مَلِكِ النَّاسِ ۝ ۲ ﴾ [الناس: ۱- ۲]

ความว่า “จงกล่าวเถิด
ฉันแสวงความคุ้มครองต่อพระผู้อภิบาลแห่ง
มวลมนุษย์ ผู้ทรงครอบครองมวลมนุษย์”
(อัน-นาส ๑๑๔:๑-๒)

การวิงวอนขอความช่วยเหลือ

หลักฐานของการวิงวอนขอความช่วยเหลือคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِالْفِ مِّنَ الْمَلَأِكَةِ مُرْدِفِينَ ۙ ﴾ [الأنفال: ٩]

ความว่า “เมื่อสุเจ้าวิงวอนขอความช่วยเหลือ
 ลือต่อพระผู้อภิบาลของสุเจ้า
 ดั่งนั้นพระองค์ได้ทรงสนองสุเจ้าว่า
 ฉันจะช่วยสุเจ้าด้วยมลาอิกะฮ์หนึ่งพันตนท
 ยอยกันมา” (อัล-อันฟาล ๘:๙)

การเชือดสัตว์เพื่อเป็นอาหารแก่คนยาก

น

หลักฐานของการเชือดสัตว์คือพระ
 คำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ۙ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ
 الْمُسْلِمِينَ ۙ ﴾ [الأنعام: ١٦٢-١٦٣]

ความว่า “จงกล่าวเถิด แท้จริง
การนมาซของฉัน การเซีอดของฉัน
การมีชีวิตของฉัน การตายของฉัน
ล้วนแล้วเพื่ออัลลอฮฺพระผู้อภิบาลแห่งสาก
ลโลก ไม่มีภาคีใดๆ แก่พระองค์
และสิ่งเหล่านั้นคือสิ่งที่ฉันได้ถูกบัญชา
และฉันจะเป็นผู้แรกในหมู่ผู้นอบน้อมทั้งห
ลาย” (อัล-อันอาม ๖:๑๖๒-๑๖๓)

หลักฐานจากหะดีษ คือหะดีษที่ว่า

«لَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ» [مسلم]

ความว่า

“อัลลอฮฺจะทรงสาปแช่ง(หมายถึงงดเมตตา
)ผู้ที่เซีอดสัตว์มิใช่เพื่ออัลลอฮฺ”
(บันทึกโดยมุสลิม)

การบน

หลักฐานของการบนหรือการสาบาน
คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ يُؤْفُونَ بِالَّذِٰرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ۙ ﴾
[الإنسان: ۷]

ความว่า

“พวกเขาปฏิบัติตามการบน(หรือการสาบาน)

และกลัวต่อวันหนึ่ง(ในปรโลก)ซึ่งความโหดร้ายของมันจะกระจายไปทั่ว” (อัล-อินซาน ๗๖:๗)

หลักที่สอง การรู้จักอิสลามด้วยหลักฐาน

อิสลาม คือ
การนอบน้อมต่ออัลลอฮ์และยอมรับในเอก
ภาพของพระองค์
ยินยอมต่อพระองค์ด้วยการเคารพเชื่อฟัง
และการไม่ยอมต่อการตั้งภาคีและคู่แข่งต
่างๆ

ซึ่งมีสามอันดับคือ

ก. อัล-อิสลาม

ข. อัล-อีมาน

ค. อัล-อิฮฺसान

อันดับที่ ๑ อัล-อิสลาม

หลักของอิสลามมีห้าประการ

การปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์ และมุหัมมัดเป็นเราะสูลของอัลลอฮ์

การดำรงนมาซ

การจ่ายซะกาต

การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน

การบำเพ็ญหัจญ์ ณ นครมักกะฮ์

หลักฐานในคำปฏิญาณ

“ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮ์” คือ ดำรัสพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

(شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا
بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۝ ١٨) [آل عمران:
[١٨]

ความว่า

“อัลลอฮ์ทรงเป็นพยานว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด
ที่แท้จริงนอกจากพระองค์
อีกทั้งมลาอิกะฮ์และปวงผู้มีความรู้(ก็ล้วนเ
ป็นพยานเช่นเดียวกัน)
โดยพระองค์ได้ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากพระอง
ค์ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ” (อาล
อิมรอน ๓:๑๘)

ความหมายของข้อนี้ คือ
ไม่มีผู้ใดมีสิทธิที่จะได้รับการเคารพภักดีน
อกจากอัลลอฮ์องค์เดียว

คำว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใด”
เป็นการปฏิเสธทั้งหลายทั้งปวงว่าจะให้การ
เคารพภักดีแก่ผู้ใดไม่ได้นอกจากแก่อัลลอ
ฮ์เท่านั้น

คำว่า “นอกจากอัลลอฮ์”
เป็นการยืนยันว่าการเคารพภักดีมีเพื่ออัลล
อฮ์ ผู้ทรงเอกะ ไม่มีการตั้งภาคีใดๆ
ในการเคารพภักดีต่อพระองค์
ดังที่ไม่มีผู้ใดเป็นหุ้นส่วนกับพระองค์ในกา
รปกครองของพระองค์

พระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งต่อ
อไปนี้สามารถอธิบายอายะฮ์ข้างต้นได้กระ
ฉ่างชัด

พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ
۲۶ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ۲۷ وَجَعَلَهَا كَلِمَةً
بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ۲۸﴾ [الزخرف: ۲۶-
[۲۸

ความว่า

“และเมื่ออิบรอฮีมได้กล่าวแก่บิดาของเขาแ
ละหมู่ชนของเขาว่า
แท้จริงฉันไม่ขอเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ท่านเคาร
พภักดี
นอกจากกับ(อัลลอฮ์)ผู้ได้ทรงบังเกิดฉัน

เพราะพระองค์จะทรงนำทางฉัน
และอิบรอฮีมได้ทำให้คางกล่าวนี้อยู่ยืนยงใน
หมู่ลูกหลานรุ่นต่อๆไปของเขา
เพื่อพวกเขาจะได้หวนคีนสู่มัน” (อัซ-
ซุครุฟ ๔๓:๒๖-๒๘)

พระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

﴿ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا
نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا
أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا
مُسْلِمُونَ ۖ ﴾ [آل عمران: ๖๔]

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) โอ้
ชนแห่งคัมภีร์ทั้งหลาย!
จงมายังถ้อยคำที่เสมอกันระหว่างพวกเราแ
ละพวกท่าน (นั่นคือการยอมรับว่า)

เราจะไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจากอัลลอฮ์
 และเราจะไม่ตั้งภาคีใดๆ ต่อพระองค์
 และบางคนในพวกเราจะไม่ยึดเอาบางคน
 เป็นผู้บริบาลนอกจากอัลลอฮ์
 แต่ถ้าพวกเขาหันกลับ ดังนั้น
 พวกท่านจงกล่าวเถิดว่า ดังนั้น
 จงเป็นพยานด้วยว่าเราเป็นมุสลิมผู้มอบตน
 ต่ออัลลอฮ์แล้ว” (อาล อิมรอน ๓:๖๔)

หลักฐานในการปฏิญาณว่า
 “มุหัมมัดเป็นเราะสูลของอัลลอฮ์”
 คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ
 حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ۝ ۱۲۸﴾ [التوبة
 ۱۲۸:]

ความว่า “โดยแน่นอนยิ่ง
ได้มีมายังสุเจ้าแล้ว
ซึ่งเราะสูล(ศาสนทูต)คนหนึ่ง
จากหมู่พวกเจ้าเอง
เป็นที่กังวลแก่เขา(ในเรื่อง)ที่ทำให้ทุกซ์แก่สุเจ้า
จำเป็นผู้ที่หวังดีต่อสุเจ้า
แก่ผู้ศรัทธานั้นเขาเป็นผู้เอ็นดูผู้เมตตาอย่างยิ่ง
เสมอ” (อัต-เตาบะฮ์ ๙:๑๒๘)

ความหมายของการปฏิญาณว่า
“มุหัมมัดเป็นเราะสูลของอัลลอฮ์” ก็คือ
เราต้องปฏิบัติตามคำสั่งของท่าน
เชื่อตามที่ท่านได้บอกกล่าว
หลีกเลี่ยงพ้นจากสิ่งที่ท่านสั่งห้ามและกล่าว
เตือน

และจะต้องไม่เคารพภักดีอัลลอฮ์นอกจากด้วยแนวทางที่ท่านได้วางไว้เท่านั้น

หลักฐานในการนมาซ (ละหมาด)

การจ่ายซะกาต

และการให้ความหมายเอกภาพของอัลลอฮ์
คือ พระดำรัสของพระองค์ผู้ส่งว่า

﴿ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ
وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ ٥ ﴾
[البينة: ٥]

ความว่า

“และพวกเขามิได้ถูกบัญชาเป็นอย่างอื่น
นอกจากให้เคารพภักดีอัลลอฮ์
เป็นผู้สุจริตมั่นในการภักดีต่อพระองค์
เป็นผู้เที่ยงตรง และดำรงนมาซ

และจ่ายชะกาต

นั่นแหละคือศาสนาอันเที่ยงธรรม” (อัล-บัยยินะฮฺ ๙๘:๕)

หลักฐานในการถือศีลอด

คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى
الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ۝ ۱۸۳ ﴾ [البقرة: ۱۸۳]

ความว่า “บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย!

การถือศีลอดได้ถูกกำหนดสำหรับสุเจ้าเช่นที่
ได้ถูกกำหนดสำหรับบรรดาคนก่อนหน้าสุเจ้า
เจ้า เพื่อสุเจ้าจะได้ยำเกรง” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ ๒:๑๘๓)

หลักฐานในการบำเพ็ญหัจญ์ คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ส่งสง่า

﴿ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ ءَامِنًا ۗ وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ٩٧ ﴾ [آل عمران: ٩٧]

ความว่า

“และสำหรับอัลลอฮ์คือการทำหัจญ์ ณ
บ้านแห่งนี้(หมายถึงนครมักกะฮ์)
เป็นหน้าที่ของผู้ที่สามารถหาทางไปถึงมัน
ได้ และหากผู้ใดปฏิเสธ
ดังนั้นแล้วอัลลอฮ์ทรงร่ำรวยจากสรรพสิ่งทั้ง
หลาย(คือไม่จำเป็นต้องพึ่งพาต่อสิ่งใด)”
(อาล อิมรอน ๓:๙๗)

อันดับที่ ๒ อัล-อีมาน

ความศรัทธามีมากกว่าเจ็ดสิบสาขา
ที่เลิศที่สุดคือการกล่าวว่
“ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอ
ฮ์”

และที่ต่ำที่สุดคือการเอาสิ่งเป็นอันตรายออก
จากหนทาง
ความละอายจากการทำบาปก็เป็นส่วนหนึ่ง
ของความศรัทธา

หลักการของศรัทธามีหกประการ
คือท่านต้องศรัทธา

ต่ออัลลอฮ์

ต่อมลาอิกะฮ์ของพระองค์

ต่อพระคัมภีร์ทั้งหลายของพระองค์

ต่อเราะสุล(ศาสนทูต)ทั้งหลายของพระองค์

ต่อวันสุดท้าย

ต่อกฎแห่งการกำหนดสภาวะทั้งที่ดีและร้าย

หลักฐานจากอัลกุรอานว่าด้วยหลัก
ทั้งหกประการนี้
คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿لَيْسَ الْبِرُّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ
وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّنَ﴾ [البقرة: ١٧٧]

ความว่า

“ไม่ใช่(ประเด็นของ)คุณธรรมที่สุเจ้าหันห

น้ำของสุเจ้าทางไปตะวันออกหรือตะวันตก
แต่ว่าคุณธรรมนั้น คือ ผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์
วันสุดท้าย มลาอิกะฮ์
คัมภีร์และบรรดานบี” (อัล-บะเกาะเราะฮ์
๒:๑๗๗)

หลักฐานในกฎแห่งการกำหนดสภาวะ
คือพระดำรัสของพระองค์
ผู้ทรงสูงส่งว่า

(إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ۙ ٤٩) [القمر : ๔๙]

ความว่า “แท้จริง ทุกๆ สิ่งนั้น
เราได้สร้างมันด้วยกฎสภาวะ” (อัล-เกาะหม์ร
๕๔:๔๗)

อันดับที่ ๓ คือ อัล-อิฮसान

อัล-อิหฺसान มีเพียงประการเดียว
นั่นคือ

«أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَمَا تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ»
[متفق عليه]

ความว่า

“ท่านต้องเคารพภักดีอัลลอฮฺประหนึ่งท่าน
เห็นพระองค์ ถ้าท่านไม่เห็นพระองค์
พระองค์ก็ทรงเห็นท่านอยู่ดี”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์และมุสลิม)

หลักฐานคือพระดำรัสของอัลลอฮฺผู้
ทรงสูงส่งว่า

﴿إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ۝ ๑๒๘﴾
[النحل: ๑๒๘]

ความว่า “แท้จริง
อัลลอฮ์ทรงอยู่กับบรรดาผู้ยำเกรง
และบรรดาผู้มีอิหฺसान(กระทำการดี)” (อัน-
นะหฺลี ๑๖:๑๒๘)

และพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูง
ส่งว่า

{ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ۲۱۷ الَّذِي يَرِنُكَ حِينَ
تَقُومُ ۲۱۸ وَتَقْلُبُكَ فِي السُّجُودِ ۲۱۹ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ۲۲۰ } [الشعراء : ๒๱๗ - ๒๲๐]

ความว่า

“และจงมอบที่พึ่งยังพระผู้ทรงอำนาจ
ผู้ทรงเมตตาเสมอ
ผู้ทรงเห็นเจ้าระหว่างที่สุเจ้ายืนอยู่(ในการ
นมาซ)

และการเคลื่อนไหวของเจ้าท่ามกลางปวงผู้
กราบสujud แท้จริง พระองค์คือผู้ทรงไต่ยิน
ผู้ทรงรอบรู้เสมอ” (อัซ-ซุอะรอฮ์
๒๖:๒๑๗-๒๒๐)

และพระดำรัสของอัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง
งว่า

﴿ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ قُرْءَانٍ وَلَا
تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ ﴾
[يونس : ๖۱]

ความว่า “และไม่ว่าเจ้าจะอยู่ในกิจการใด
และไม่ว่าเจ้าจะอ่านส่วนใดของอัลกุรอาน
และไม่ว่าสุเจ้าทั้งหลายจะทำการใดๆ
เราก็ได้เป็นพยานต่อสุเจ้า

เมื่อสุเจ้างานอยู่ใน(กิจการ)นั้น” (ยูनुส
๑๐:๖๑)

หลักฐานจากหะดีษคือเรื่องของท่าน
ญิบรีลอันเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย ซึ่งท่านอุมัร
อิบนุ อัล-ค็อฎฏอบ ได้รายงานไว้
โดยกล่าวว่า

“ครั้งหนึ่งขณะที่เรากำลังนั่งอยู่กับท่านนบี
คือลัลลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลม
ก็มีชายคนหนึ่งปรากฏขึ้นมาต่อหน้าพวกเรา
เสื้อผ้าของเขาขาวมาก
ผมของเขาดำขลับ
ไม่มีร่องรอยของการเดินทางปรากฏให้เห็น
และไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเรารู้จักเขาเลย
เขานั่งลงตรงหน้าท่านนบี คือลัลลลอฮฺ

อะลัยฮิ วะสลัลัม

หัวเข่าทั้งสองของเขาทาบกับหัวเข่าของท่านนบี

และวางมือทั้งสองของเขาบนขาทั้งสองของท่าน และเขาพูดว่า “โอ มุหัมมัด! จงบอกฉันเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม”

ท่านนบีตอบว่า “คือการปฏิญาณว่า ไม่มีพระเจ้าองค์ใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮ์ และมุหัมมัดเป็นศาสนทูตของพระองค์ ท่านต้องดำรงการนมาซ จ่ายซะกาต ถือศีลลอดเดือนเราะมะฎอน

และบำเพ็ญหัจญ์ ณ อัล-

บัยต(มักกะฮ์)ถ้ามีความสามารถหาหนทางไปถึงได้” เขา(ญิบรีล) พูดว่า

“ท่านพูดจริงแล้ว”

พวกเราพากันแปลกใจที่เขาถามท่าน(นบี
คือลลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม)

และบอกว่าท่านพูดถูกแล้ว

เขาถามต่อไปว่า “จงบอกฉันเกี่ยวกับอัล-
อีมาน” ท่านนบีตอบว่า

“คือท่านศรัทธาต่ออัลลลอฮฺ

มลาอิกะฮฺของพระองค์

คัมภีร์ทั้งหลายของพระองค์

เราะสูลทั้งหลายของพระองค์

วันสุดท้ายและกฎแห่งการกำหนดสภาวะ
ทั้งที่เป็นเรื่องดีและเรื่องเลวร้ายของมัน”

เขาพูดต่อไปว่า

“โปรดบอกฉันเกี่ยวกับเรื่องอัล-อิหฺसान”

ท่านนบีตอบว่า

“คือท่านเคารพภักดีอัลลลอฮฺประหนึ่งท่าน

เห็นพระองค์

แต่ถ้าท่านไม่เห็นพระองค์พระองค์ก็ทรงเห็นท่าน” เขาพูดอีกว่า

“โปรดบอกฉันเกี่ยวกับอัล-
สาอะฮฺ(วันแห่งโลกาวสาน)”

ท่านนบีบอกว่

“ผู้ถูกถามไม่รู้ดีไปกว่าผู้ถาม” เขาพูดว่า

“โปรดบอกฉันเกี่ยวกับเครื่องหมายต่างๆ
ของมัน” ท่านนบีตอบว่า

“คือการที่ทาสีจะคลอคลุมซึ่งเป็นนายของ
นาง

และท่านจะเห็นคนเลี้ยงแกะที่อนาถาเดิน
ทำเปล่าได้แข่งขันกันสร้างตึกสูงๆ”

หลังจากชายแปลกหน้าคนนั้นจากไปแล้ว
หลายวัน ท่านนบีก็ถามฉันว่า “โอ้อุมัร

ท่านรู้ไหมผู้ที่มาถามนั้นเป็นใคร?”

ฉันตอบว่า “อัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์
รู้ดีกว่า” ท่านบอกว่า “นี่คือญิบรีล
เขามาหาพวกท่านเพื่อสอนในกิจการศาสน
าของพวกท่าน” (มุสลิม)

หลักที่สาม การรู้จักท่านนบี

นั่นคือมุหัมมัด ค็อลลัลลอฮ์ อะลัยฮิ
วะสลัลม ท่านชื่อ มุหัมมัด
บุตรของท่านอับดุลลอฮ์
บุตรของท่านอับดุลมุฏฏะฮ์
บุตรของท่านฮาซิมแห่งตระกูลกุร็อยช
และกุร็อยชเป็นชาวอาหรับ
ชาวอาหรับคือผู้สืบเชื้อสายมาจากท่านนบี
อิสมาอีล บุตรของท่าน นบีอิบรอฮีม อัล-

เคาะลีล

ขอความโปรดปรานและความสันติอันประเสริฐยิ่งจงมีแก่ท่านและนบีของเราด้วย

ท่านเกิดที่นครมักกะฮ์อันมีเกียรติ

ท่านสิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หกสิบสามปี
คือสี่สิบปีแรกก่อนท่านเป็นนบี
และอีกยี่สิบสามปีหลังจากที่ถูกแต่งตั้งให้
เป็นนบีและเราะสุล

ท่านเป็นนบีด้วยโองการ

อิกระอะฮ์(จงอ่าน) (อัล-อะลัก ๙๖:๑-๕)

และเป็นเราะสุลด้วยโองการในซูเราะฮ์

อัล-มุดดัษษิร(ผู้คลุมกายอยู่) (อัล-มุดดัษษิร
๗๔:๑-๗)

ท่านอยู่ที่นครมักกะฮ์

อัลลอฮ์ได้ทรงแต่งตั้งท่านโดยมอบหมายให้ทำหน้าที่เตือนสําคัญถึงการตั้งภาคี(กับอัลลอฮ์)และเชิญชวนไปสู่เอกภาพของพระองค์(เตาฮีด)

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

(يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ۝ ۱ قُمْ فَأَنْذِرْ ۝ ۲ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ۝ ۳ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ۝ ۴ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ۝ ۵ وَلَا تَمْنُن تَسْتَكْبِرُ ۝ ۶ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ۝ ۷) [المدثر: ۱-۷]

ความว่า “เจ้าผู้คลุมกายอยู่เอ๋ย จงลุกขึ้นและตักเตือน และจงแช่ซ้องความเกรียงไกรของพระองค์

ภีบาลของเจ้า

ส่วนอาภรณ์ของเจ้านั้นจงรักษาให้สะอาด
และจงหลีกเลี่ยงจากสิ่งโสम्म
และจงอย่าทำคุณเพื่อหวังให้ได้มาก
และจงอดทนเพื่อ(ภารกิจในทางของ)พระ
อภิบาลของเจ้า” (อัล-มุดดัษษิรุ ๗๔:๑-๗)

ความหมายของ

“จงลุกขึ้นและตักเตือน”

คือตักเตือนให้เลิกการตั้งภาคีเทียบเทียมอัล
ลลอฮ์ และเชิญชวนสู่เตาฮีด

“จงแซ่ซ้องความเกรียงไกรของอัล
ลลอฮ์” คือ

ให้สดุดีความยิ่งใหญ่ของอัลลลอฮ์ด้วยการยื
นยันเตาฮีดแก่พระองค์

“ส่วนอาภรณ์ของเจ้าก็จงรักษาให้สะอาด”

คือทำให้การทำงานของเจ้าเกลี้ยงเกลาจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์(อัช-ชิรกุ)

“และจงหลีกเลี่ยงจากสิ่งโสम्म”

สิ่งโสम्मคือเจวิตต่างๆ

จงทิ้งมันและผู้บูชามันด้วย

อย่าให้มีราศีใดๆ

ของมันและผู้กราบไหว้มันมาเกี่ยวข้อง

ท่านนบีได้เชิญชวนสู่เตาฮีดเป็นเวลาสิบปี

หลังจากนั้นท่านได้ขึ้นสู่ชั้นฟ้า(ในคืนมัจรฮอญ)

และการนมาชวันละห้าเวลาก็ได้ถูกกำหนด
แก่ท่าน ท่านได้นมาชในนครมักกะฮสามปี

หลังจากนั้นก็ได้รับคำสั่งให้อพยพ(ฮ
ิจญ์เราะฮ)ไปนครอัล-มะดีนะฮ

การอพยพนี้

หมายถึงการไปจากเมืองแห่งการตั้งภาคี
(อัช-ชิรกุ) สูเมืองแห่งอัล-อิสลาม

การฮิจญ์เราะฮ

จึงเป็นหน้าที่ของอุมมะฮนี้

(ประชาชาติมุสลิม) จากเมือง อัช-ชิรกุ

ไปยังเมืองอัล-อิสลาม

และจะมีอยู่ตลอดไปจนถึงวันอวสาน

แผ่นดินนี้ เขาทั้งหลายพูดว่า
แผ่นดินของอัลลอฮ์ไม่กว้างขวางดอกหรือ
ที่พวกเจ้าจะอพยพไปในนั้นได้? ดังนั้น
สำหรับพวกเหล่านี้
ที่พ่่านักของพวกเขาคืออนรก
และเป็นปลายทางอันชั่วช้า
ยกเว้นผู้ชายผู้หญิงและเด็ก ๆ
ผู้อ่อนแอที่ไม่สามารถหาทางแก้ไขได้และ
พวกเขาไม่พบหนทางที่จะอพยพ
พวกเหล่านี้เป็นที่หวังว่าอัลลอฮ์จะทรงยกโ
โทษให้พวกเขา
และอัลลอฮ์เป็นผู้ที่ทรงยกโทษ
ผู้ทรงอภัยเสมอ” (อัน-นีส้าฮ์ ๔:๙๗-๙๙)

และพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูง
ส่งว่า

﴿يُعْبَادِي الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَسِعَةٌ فَإِيَّيَ فَاعْبُدُونِ﴾
[العنكبوت: ٥٦]

ความว่า “ปวงบ่าวผู้ศรัทธาของฉันเอ๋ย!
แท้จริง

แผ่นดินของอัลลอฮ์นั้นกว้างใหญ่ไพศาล
ดังนั้น

เฉพาะฉันเท่านั้นที่ผู้เจ้าต้องเคารพภักดี”
(อัล-อันกะบุต ๒๙:๕๖)

ท่าน อัล-บะฆะอะวีญ์
(ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาเขา) กล่าวว่า
สาเหตุของการประทานอายะฮ์นี้ คือ
มีมุสลิมหลายคนอยู่ในนครมักกะฮ์ไม่สามา

รอกพยพไปได้อัลลอสไดเรียกรองพวกเข
าดวยชื่อแห่งอีมาน
(คือเป็นเครื่องหมายว่าพวกเขายังคงมีความ
มศรัทธาอยู่)

หลักฐานของการรอกพพจากหะดีษ
คือคำกล่าวของท่านเราะสูลคือลลลลอส
อะลยฮิ วะลลลลัม ทิวา

«لَا تَنْقَطِعُ الْهَجْرَةُ حَتَّى تَنْقَطِعَ التَّوْبَةُ، وَلَا تَنْقَطِعَ التَّوْبَةُ
حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ مِنْ مَغْرِبِهَا» [أحمد وأبو داود
والدارمي]

ความว่า

“การฮิจญ์เราะฮ์จะยังไม่หยุด(สำหรับมุสลิม
ผู้ถูกกดขี่)จนกว่าการขออภัยโทษ(อัต-
เตาบะฮ์)จะหมด

และการขอภัยโทษนั้นจะไม่สิ้นสุดจนกว่าดวงตะวันจะขึ้นจากทางทิศตะวันตก”
(บันทึกโดยอะหฺมัด, อัต-ติรมิซีย์ และอัต-ดารีมีย)

เมื่อท่านนบี ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ
วะสลัลัม ตั้งหลักแหล่งในนครมะดีนะฮฺ
อัลลอฮฺก็ได้บัญญัติบทบัญญัติอื่นๆ
ที่เหลือของศาสนาอิสลาม เช่นเรื่องชะกาต
การถือศีลอด การบ่าเพ็ญหัจญ์
เรื่องอะซาน
การญิฮาดต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ
การกำชับให้ทำความดีและห้ามจากความ
ชั่ว และบทบัญญัติอื่นๆ ของอิสลามอีก

ท่านนบี คือลัลลอฮฺ อะลัยฮิ
วะสลัลัม
พำนักอยู่ในนคร มะดีนะฮฺได้สิบปีก็สิ้น
ชีวิต แต่ศาสนาของท่านยังคงอยู่
และนี่คือศาสนาของท่าน
ไม่มีความดั่งามอันใดนอกจากว่าท่านได้ส่ง
กำชับอุมมะฮฺ(ประชาชาติ)ของท่านไว้แล้ว
ว
และไม่มีความชั่วช้าอันใดเว้นแต่ท่านได้เตี
อนประชาชาติของท่านให้ระมัดระวังจากมัน
ไว้สิ้นแล้ว

ความดีที่ท่านสั่งไว้ นั่น คือ อัต-
เตาฮีด
(การศรัทธาในเอกภาพของอัลลอฮฺ)

และรวมทั้งสิ่งอื่นๆ
ซึ่งอัลลอฮฺทรงรักและโปรดปราน

ส่วนความชั่วที่ท่านได้เตือนไว้ ก็คือ
อช-ชิรกุ (การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ)
และรวมทั้งสิ่งอื่นๆ
ที่อัลลอฮฺทรงรังเกียจและห้าม

อัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งท่านนบี
คือลลลลอฮฺ อะลัยฮิ
วะสลลัมสำหรับมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง
และได้ทรงกำหนดให้มนุษย์และญินเคารพ
เชื่อฟังท่าน
หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์
ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ﴾
[الأعراف: ١٥٧]

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด)

มนุษย์เอ๋ย!

แท้จริงฉันคือเราะสุลของอัลลอฮ์แต่พวกท่าน
ทั้งหมด” (อัล-อะอรอฟ ๗:๑๕๘)

และอัลลอฮ์ได้ทรงทำให้ศาสนาของ
พระองค์สมบูรณ์โดยท่านนบีผู้นี้
หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูง
ส่งว่า

﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ
لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾ [المائدة: ๓]

ความว่า“ วันนี้
ฉันได้ทำให้ศาสนาของสุเจ้าครบครันสำห
รับสุเจ้าแล้ว
และได้ให้ความโปรดปรานของฉันครบถ้วน
แก่สุเจ้า
และฉันได้พึงใจอิสลามเป็นศาสนาของสุเจ้า
แล้ว” (อัล-มาอิดะฮฺ ๕:๓)

หลักฐานในการสิ้นชีวิตของท่าน คือ
พระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

(إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَّيِّتُونَ ۝ ۳۰) [الزمر: ๓๐]

ความว่า “แท้จริง เจ้าต้องตาย
และแท้จริงพวกเขา也必须ตายเช่นกัน”
(อัล-ซุมัรฺ ๓๙:๓๐)

มนุษย์ทั้งหลายเมื่อตายแล้วก็จะถูก
ให้ฟื้นขึ้นอีก
และหลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ท
รงสูงส่งว่า

﴿ مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى ﴾ (٥٥ : طه : ٥٥)

ความว่า

“จาก(แผ่นดิน)นั้นเราได้บังเกิดสุเจ้า
และใน(แผ่นดิน)นั้นเราจะคืนสุเจ้ากลับเข้า
ไป(เมื่อตาย)

และจาก(แผ่นดิน)นั้นเราจะนำสุเจ้าออกมา
อีกครั้งหนึ่ง(ในวันฟื้นขึ้นของปรโลก)”

(ฎอฮา ๒๐:๕๕)

และพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูง
ส่งว่า

﴿ وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا ۗ ۱۷ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا
وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا ۗ ۱۸ ﴾ [نوح: ۱۷-۱۸]

ความว่า

“และอัลลอฮ์ได้ทรงให้สุเจ้าเติบโตจากแผ่นดินอย่างเติบโตใหญ่แล้วพระองค์จะกลับสุเจ้า(เสียชีวิต)ลงไป(แผ่นดิน)นั้นอีกและจะทรงนำสุเจ้าออกมาอีก(ในวันฟื้นคืนชีพ)” (นุหฺ ๗๑:๑๗-๑๘)

หลังจากฟื้นคืนชีพ
พวกเขา ก็ถูกสอบสวน
และได้รับการตอบแทนตามการกระทำของ

พวกเขา

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์
ผู้ทรงสูงส่งว่า

(لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسَاءُوا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا
بِالْحُسْنَىٰ ۚ ﴿٣١﴾ [النجم : ٣١])

ความว่า

“เพื่อพระองค์จะทรงตอบแทน(ลงโทษ)ผู้ป
ระพฤติชั่วตามที่พวกเขาได้กระทำ
และจะทรงตอบแทน(ให้รางวัล)บรรดาผู้ปร
ะพฤติดีด้วย(รางวัล)ที่ดียิ่ง)” (อัน-นัจญ์ม
๕๓:๓๑)

ผู้ใดหาว่าการฟื้นคืนชีพสำหรับปร
โลกนั้นเป็นเรื่องโกหก ผู้นั้นเป็นกาфир

หลักฐานตามพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรง
สูงส่งว่า

﴿ زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ
ثُمَّ لَتُنَبَّيْنَنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ۝۷ ﴾ [التغابن :
[۷

ความว่า “บรรดาผู้ปฏิเสธคิดว่า
พวกเขาจะมิถูกให้ฟื้นขึ้นมาอีก
จงกล่าวเถิด(มุหัมมัด) หาเป็นเช่นนั้นไม่
ขอสาบานต่อพระอภิบาลของฉัน
พวกท่านจะถูกให้ฟื้นขึ้นมาแน่นอน
แล้วพวกท่านจะถูกแจ้งตามที่พวกท่านได้ก
ระทำได้
และนั่นเป็นเรื่องที่ง่ายดายยิ่งสำหรับอัลลอ
ฮฺ” (อัต-ตะฮอบุน ๖๔:๗)

อัลลอฮ์ได้ทรงส่งเราะสุลทั้งมวลเพื่อให้เป็นผู้แจ้งข่าวดีและเป็นผู้เตือนสำหรับ(ถึงภัยที่จะเกิดขึ้น)

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ۝ ١٦٥﴾
[النساء : ١٦٥]

ความว่า

“บรรดาเราะสุลเป็นผู้แจ้งข่าวดีและผู้เตือนสำหรับ

เพื่อมนุษย์จะได้ไม่มีข้ออ้างต่ออัลลอฮ์หลังจากเราะสุลเหล่านี้(ได้เทศนาแล้ว)

ความว่า “แท้จริง
เราได้ประทานวะหฺยูแก่เจ้า (มุหัมมัด)
เช่นที่เราได้ประทานวะหฺยูแก่นูหฺและบรรดา
นบีหลังจากเขา” (อัน-นีสอาฮ์ ๔:๑๖๓)

อัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งเราะสูลตั้งแต่ที่
านนบีนูหฺ อะลัยฮิสลาม
จนถึงท่านนบีมุหัมมัด คืออัลลอฮฺ อะลัยฮิ
วะสัลลัม
แก่มนุษย์ทุกชาติเพื่อสั่งสอนให้พวกเขาเค
ารพำกดีต่ออัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้น
และห้ามพวกเขามิให้เคารพบูชาพวกเจวิด
หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์
ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا
الطُّغُوتَ﴾ [النحل: ٣٦]

ความว่า “และโดยแน่นอนยิ่ง
เราได้แต่งตั้งเราะสุลขึ้นในทุกๆ
ประชาชาติ (เพื่อให้พวกเขาเชิญชวน)ว่า
จงเคารพภักดีอัลลอฮ์และจงหลีกเลี่ยงจากอ้
ฏ-ฏอฆูต(สิ่งเคารพอื่นนอกจากอัลลอฮ์)”
(อัน-นะหฺลึ ๑๖:๓๖)

อัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาปวงบ่าวให้ป
ฏิเสธการบูชาฏอฆูต
และให้ศรัทธาในอัลลอฮ์

ท่านอิบนุล ก็อยยิม -
ขออัลลอฮ์ได้ทรงเมตตาท่าน- กล่าวว่า
ความหมายของ อ้ฏ-ฏอฆูต คือสิ่งใดๆ

ก็ตามที่บ่าวได้ลวงล่าขอบเขตด้วยการยึดติดกับมัน

ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของสิ่งเคารพบูชา
หรือผู้นำที่มีผู้ตาม
หรือผู้ที่ได้ที่รับการเคารพเชื่อฟัง
ภูอชุตนั้นมีมากมาย
แต่หัวหน้าของมันมีอยู่ห้า คือ

อิบลิส ขออัลลอฮฺทรงสาปแช่งมัน

ผู้ที่ได้รับการเคารพบูชาและพอใจเช่นนั้น

ผู้เชิญชวนมนุษย์ให้เคารพบูชาตัวเขา

ผู้อ้างว่ารู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัย

ผู้ที่ตัดสินใจหรือปกครองโดยใช้บัญญัติอื่นที่ไม่ได้มาจากการประทานอัลลอฮ์

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ ۗ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ ۚ فَمَنْ يَكْفُرْ
بِالطَّغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا
أَنْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ۚ﴾ [البقرة: ٢٥٦]

ความว่า

“ไม่มีการบังคับ(ให้จำใจนับถือ)ในศาสนา(อิสลาม)

แน่นอนความเที่ยงธรรมได้เป็นที่เด่นชัดจาก
ความบิดเบือนแล้ว ดังนั้น

ผู้ใดปฏิเสธ(การบูชา)ฏอฮูต

และเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์

ฉะนั้นโดยแน่นอน
เขาได้ยึดห่วงอันมั่นคงไว้แล้ว
ซึ่งมันจะไม่มีวันขาด
และอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงไต่ยิน
ผู้ทรงรอบรู้เสมอ” (อัล-บะเกาะเราะฮ์
๒:๒๕๖)

และนี่ก็คือความหมายที่แท้จริงของการ
ปฏิบัติญาณ “ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮ์ –
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮ์
”

และในหะดีษมีว่า

«رَأْسُ الْأَمْرِ الْإِسْلَامُ، وَعَمُودُهُ الصَّلَاةُ، وَذَرْوَةٌ سَنَامِهِ
الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ» [أحمد والترمذي وابن ماجه]

ความว่า “ประมุขของกิจการคืออัล-อิสลาม
เสาทั้งหลายของมันคือการนมาซ
และยอดหลังคาของมันคือการญิฮาดต่อสู้ใน
นทางของอัลลอฮ์”

และอัลลอฮ์นั้นทรงรู้ดียิ่ง

وصلى الله على محمد وآله وصحبه وسلم.

หนังสือว่าด้วยประเด็นสำคัญสามประการที่
มุสลิมจำเป็นต้องรู้ คือ ๑) การรู้จักอัลลอฮ์
ทั้งในแง่ความรู้และภาคปฏิบัติ ๒)
การรู้จักพื้นฐานของศาสนาอิสลามทั้งสาม
อันดับชั้น คือ อัล-อิสลาม อัล-อีมาน
และอัล-อิหฺसान ๓) การรู้จักท่านนบี

คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และหน้าที่ของบรรดาศาสนทูต